

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηνιάκοντα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν ακουνεῖται.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ τοῦ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς σύμουδου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κ' εἰκοστή,
μαραίνονται καὶ φύλλα καὶ βλαστοί.

Ἐννιάκοντα κ' ὀκτώ,
τὸ μῆλός μας πικτό.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φῶδων
ἵσῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δόρατος μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
ἵσῃ οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐγὼ μὲ σκέφι, Περικλῆ...

Γιὰ πές μου τὴν, καὶ μένε.

Π.—Χασισοπότης θὰ γενῶ...

Τί λές, χαντακωμένε;

Εἰς τὸ χάσις ἐπέπωτο καὶ σὺ νὰ καταλήξης;

Φ.—Θὰ λησμονήσω τὰ κακὰ καὶ τῆς ζωῆς τὰς πλῆξεις
καὶ θὰ κυτίζω γύρω μου κόσμους χρυσῶν δνείρων
καὶ παραδείσους μυθικοὺς σμαράγδων καὶ σαπφείρων.

Ναί, κ' ἐγὼ κλεινὸς ἱππότης
θὰ γενῶ χασισοπότης.

Ἐπαρέθηκα ν' ἀνάβω κ' ὀλοένα νὰ κορώνω
γιὰ Κουβέρονων σκυλοπνίκας,
καὶ μονάχος μου καὶ μ' ἄλλους ὅτ χάσις θ' ἀφιερῶνω
τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας.

Ναί, μὲ τοῦτο θὰ μεθύσω,
θ' ἀπολέσω καὶ θὰ θύσω,
καὶ μακρὰν τῶν κεχηναίων
καὶ ρητόρων Ἀθηναίων
θ' ἀπολαύσω κόσμον νέον.

Δυστυχῆς ἐκεῖνος εἶναι, ποῦ μ' ἐκστάσεις δὲν πλαγῇ
τὸ μῆλός του, χασομέρη,
καὶ γι' αὐτὸ τὸ δόλο κρᾶτος ὀλοένα κοπανῇ
τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Κάθε κουντενὶς ἐρῶτω,
ποῦ τὴν μέθην δὲν γνωρίζει...
μὲ φωνή, βρὲ Περικλέτο,
μὲς ὅτ αὐτὰ μου ψιθυρίζει.

Πῶς, μοῦ λέει, πῶς καὶ σεῖς
δὲν μεθάτε μὲ χάσις;
Πῶς τοιοῦτοι πατριῶται
κ' ὅλων ἐπιμνηταὶ
τοῦ καιροῦ χασισοπῶται
δὲν ἐγίνετε ποτέ;

Τόση πλῆξις δὲν σὰς πλήττει
καὶ φρικτὴ μονοτονία;
δὲν σὰς ἐπληξε κ' ἡ Κρήτη
κ' ἡ κερκὶς—Μακεδονία;

Δὲν σὰς πλήττουν συζητήσεις ὀχληροὶ τοῦ καφενείου;
καὶ δὲν πλήττει ν' ἀκοῦτε καὶ γιὰ τοὺς παλῶ-Ρουμάρους
πῶς διέκοψε τὰς σχέσεις τῶν Ρωμηῶν ὁ Παυλὸς
κ' ἔφυγε κ' αὐτὸς ὁ φίλος ἀπὸ τὰς ἱσοστάσεις;

Δὲν σὰς πλήττουν ὀμιλῆς
καὶ διάφορα κανῆν,
καταβλῶν παραγγελῆς
εἰς τοῦ Γῆρο καὶ Βουλῆν;

Δὲν σὲ πλήττουν, κουνενέ,
συζητήσεις γιὰ κανόνια
Χόσις, Βίκερς καὶ Κανέ,
ποῦ θὰ γίνωντ' ἐπὶ χρόνια;

Δὲν σὰς πλήττουν καὶ Βουλγάρων
κομητὰτα δολοφόντα,
κουρελιάσματα λαβάρων
καὶ ντροπὴ, ποῦ πάει γόνα;

Δὲν σὰς πλήττουν καὶ κοκκάλων προπατορικῶν τριγμοὶ
μέσ' στὰ κρύα μνήματα,
καὶ δασκάλων στεναγμοὶ
καὶ στηθοκοπήματα,
ποῦ τ' ἀντιτορπιλλοβόλα περιμένοντες τοῦ Γιάρο
τρῶνε βαρελῶν ἀφύας σὺν ἐλαίῳ καὶ ὀξυγάρῳ;

Δὲν σὰς πλήττουν παντελῶς τὰ κηφηναραὶ τὰ νέα,
σαρκασμοὶ καὶ μῶμοι μύμων,
καὶ ἔρευναι τῶν Ἀστυνόμων
γὰρ ν' ἀνεύρουν τὸν Μπουλντόκ, τῶν ψωμάδων τὸν φονέα;

Δὲν σὰς πλήττουν καὶ ἐξάψεις κάθε ρήτορος Ρωμηοῦ
γὰρ τὰ πέντε τοῦ ψωμοῦ;
Δὲν σὰς πλήττουν τὰ συνήθη, θέσεις, θέσμιμα, θεσμοί,
καὶ τῶν φράγκων ἐκπεσμοί;

Μήτε τὰ γνωστὰ ρουσφέτια, ποῦ πολλοὶ γὰρ τοῦτα νέφτι
βάζουνε καὶ τῶν γονέων; ...
δλα σάχλα, μοῦχλα, πληξίς... καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν πέφτει
γὰρ νὰ γίνη κατὰ νέον.

Μήτε προσεχὴς ἀγῶν
προμηνύει ἐκλογῶν,
γὰρ νὰ δῇτε τὴν πατρίδα σὰν ἀρχαίαν Ἀμαζόνα
στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα.

Δησμονήσετε γὰρ λίγο τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς παπαγάλους
καὶ ριχθῆτε στὸ χάσις,
ν' ἀντικρύσετε ροδῶνας, κόσμους ξένους, κόσμους ἄλλους
νέας πλάσεως χρυσιῆς.

Τέτοια τώρα μέσ' σ' αὐτιά μου ψιθυρίζει μὲ φωνὴ
καὶ βαθεῖα μὲ συγκινεῖ,
καὶ ἂν καὶ σύ, βρε Περικλέτο, θέλῃς τώρα τὸ καλὸ σου
καὶ ἀπὸ τὴν μονοτονίαν ν' ἀνασάνῃ τὸ μαλὸ σου,
ρίξου στὸ χάσις μ' ἐμένα
νὰ περνᾷς χαριτωμένα.

Π. — Θὰ γενῶ χασισοπότης, ἀδελφέ μου, μετὰ σοῦ,
καὶ μπορεῖ μὲ σὲν ἀντάμα
νὰ λουσθῶ στὸ θεῖον νᾶμα
τῆς ἀρχαίας Κασταλίας μὲ στεφάνους ἐκ κισσοῦ.

Φ. — Ἐλα σύ, πηλοῦ πηλέ,
σ' ἐνα κόσμον ὀνειρώδη...
ρουφ' αὐτὸν τὸν ναργιλέ
καθισμένους στανροπόδι.

Π. — Μὲ χάσις τοὺς φίλους κέρνα
καὶ ὅσοις τώρα στὰ Κονβέρνα.
Δησμονῶ ρεπουμπλικάνο, λησμονῶ καὶ Θεοτόκη,
καὶ ὅ, τι ζήτημα θρυλλεῖται,
μὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀστυνόμους, ποῦ γυρεύουν τὸν Κουτρώκη,
δοῦς καὶ Μπουλντόκ καλεῖται.

Παρατῶ τσαούτην πληξίς καὶ κουβένταις κουτουροῦ,
θὰ γενῶ χασισοπότης καὶ ἕνας μόνος τοῦ καιροῦ.

Φ. — Τώρα λέγομαι εὐτυχὴς
καὶ Μουσῶν μὲ πλύνει νᾶμα...
ποῖα τέρεψις τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ πνεύματος συνάμα.

Σίμωσε λοιπόν, τρελλέ,
στοῦ χάσις τὸν ναργιλέ,
ὅπου μοιάζει κουμπαραῖ,
νὰ ρουφήξῃς τὴν χαρά.
Δὰδ καλὰ μὰ βλέπεις ἔχει, καὶ ἀπ' τὰ δύο πάρε τὸνα
τῆς ζωῆς τῆς μονοτονίου νὰ ξεχάσῃς τὸν ἀγῶνα.

Ὀπτασία Θεσπεσία.

Φ. — Θεὸς ὄνειρος μ' ἐφάνη...
βλέπω μπρὸς μου τὴν Ἑλλάδα,
τὴν Ἰσχνὴν τὴν ἀγελάδα,
μὲ μαρτυρικὸ στεφάνι.

Τὴ μεγάλ' ἡ συμφορὰ τῆς!...
κλαίει σὲ ξηρὸν δαφνώνα,
κατὰ γῆς τὰ λάβαρά τῆς
καὶ ἡ χρυσιῆς τῆς ἡ Κορῶνα.

Τὴν κυττάζω... καίτοι νέυει
καὶ ἔμπρὸς σ' ὅλους διακονεῖ,
μήπως καὶ βρεθῇ κανένας ἀπὸ τοσούτους τὸν καιρὸ τῆς
νὰ σηκώσῃ τὴν κορῶνα καὶ τὸ κάθε λάβαρό τῆς,
γιατὶ δύναμι δὲν ἔχει νὰ τὰ κἀνῃ μοναχὴ
καὶ τὰ βλέπει πεταμένα μέσ' στοὺς δρόμους ἡ φτωχὴ.

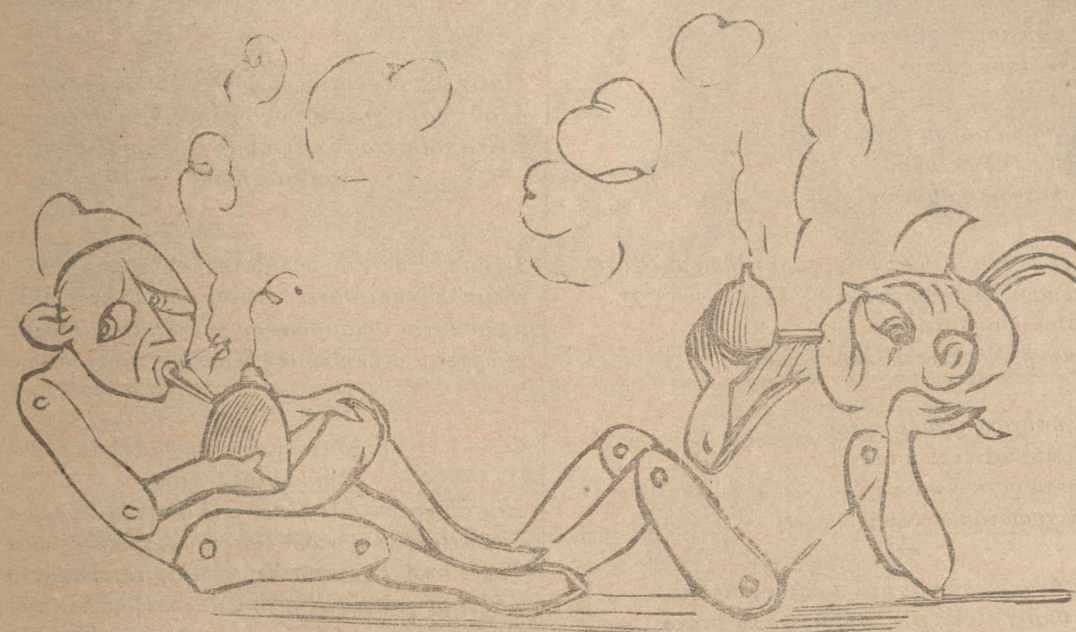
Ἡ κλεινὴ τῶν φώτων μάννα
ξαναγίνεται ζητιάνη.
Καὶ κυττάζουν οἱ μεγάλοι τὴν πολλὴ τῆς ζητιανιά,
καὶ φωνάζουν στὴν μητέρα:
πήγαινε καὶ παρατέρα,
σύρε σ' ἄλλῃ γειτονιά.

Ἡ κλεινὴ τῶν φώτων μάννα
πρὸς σωτήρας ἀπενίζει,
καὶ σὲ ταμπουρά τονίζει
νέον ζητιανιάς παιᾶνα.

Ὅλο καὶ παρακαλεῖ,
ποιοὺς ὀλίγο, ποιοὺς πολὺ,
καὶ τὴν βλέπουν Ἐδουάρδοι, Γουλιέλμοι καὶ Φραγκίσκοι,
καὶ τὸ δικηρὸ τῆς γυρεύει, μὰ τὸ δικηρὸ τῆς δὲν βρίσκει.

Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν διώχουν,
Ἀρχοντοδράγδες τὴν σπρώχνουν
καὶ παληόβλαχοι μὲ γέλοισα,
πλην πετᾷ σὲ δόξης νέφη
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ μάτια στρέφει
πρὸς τοῦ μούστου τὰ βαρέλια.

Ἀλυσσιδες τραγουδοῦ
σκλαβωμένων τῆς παιδιῶν,

πλην Ὀλύμπους δὲν πηδᾷ
μὲ τὴν χάρι ἱερὰ καδιδῶν.

Πάει καὶ παρακαλεῖ
καὶ τὴν Πόλιν τὴν Ψηλή,
καὶ ὁ Σουλτάνος σὰν τὴν βλέπῃ συγκινεῖται καὶ δακρύζει
καὶ ἔρε σὲ Μετσηνίδες καὶ Ὀσμανίδες τῆς χαρίζει
καὶ βελούδα καὶ μετάξια νὰ τὰ στρώνῃ νὰ κοιμᾶται,
μὰ τῆς δίνει καὶ μὲ τρόπο μὲ κλωτσιὰ νὰ τὸν θυμᾶται.

Βλέπει καὶ τοὺς σκηπτούχους τῆς νὰ φεύγουν κάθε χρόνο
καὶ σὲ μεγάλους συγγενεῖς νὰ πηλατοῦν μὲ πόνο,
ἀλλ' ὅμως βλέπει πῶς κανεὶς
ἀπὸ τοὺς τόσους συγγενεῖς
μήτε μὲ τῶν σκηπτούχων τῆς δὲν κάμπτεται τὰ λόγια,
καὶ λέει τότε μοναχὴ:
χαρά σ' ἐμὲ τὴν εὐτυχῇ,
ποῦ περμένω προκοπαῖς ἀπὸ συγγενολόγια.

Ἰδοὺ τὴν βλέπω πρὸ κοντά... τὸ πρόσωπό τῆς δείχνει
μὲ ραπισμάτων ἔχρη.
Νὰ νὰ!... σὲ πρῶτο ράπισμα τὴν βλέπω νὰ πονῇ,
μὰ σὺν τῆς ἔλθῃ δεύτερο τὸ πρῶτο λησμονεῖ,
καὶ ὅταν τῆς δώσουν τῆς φτωχῆς καὶ τρίτο ποῦ σημαίνει,
τότε τὰ τρίτα λησμονεῖ καὶ τέτατο προσμένει.

Ἰδοὺ τὴν βλέπω πρὸ κοντά,
τῆς δμιλῶ, δὲν ἀπαντᾷ.
Γυρίζει μόνη σ' ἔρημα τῶν Κόδρων τῆς Παλάτια,
καὶ λίγο φῶς ποῦ χύνεται μέσ' ἀπ' τὰ δαδὰ τῆς μάτιας

σὲ κατὰ λειψανα βουβὰ προγονικῶν ἀρμάτων
μοιάζει σὰν φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὲ μάρασμα μνημάτων.

Π. — Ναι, καὶ ἐγὼ σὲ βλέπω μπρὸς μου,
φάος καὶ φανὲ τοῦ κόσμου.
Στέκεσαι γονατισμένη σὲ προπύλαια ναοῦ,
καὶ κυττάζω, μήτερος μύθων,
πῶς ἀντλεῖς ἀπὸ τὸν πῦθον
τῶν καρῶν τοῦ Ἀνατοῦ.

Τὴν ἀπὸ παντοῦ τὴν ἀφίγγει
τὴν φτωχὴν, τὴν ραπισμένην,
μόνο ρουσφετιῶν ἀνάγκη.

Καὶ τῆς σφίγγουν τὸ κάρυγγι
χιματίζῃδες λιμασμένοι
καὶ ἀφρικῆς οὐραγκουτάγκοι.

Ὁ κάλλος ὀπτασίας... ξεφτέρια καὶ μαπλάνια
φωναίζουν ἔργα λέσσα, φωναίζουν ἔργα μόλα,
καὶ ἐκεῖνη θυμωμένη τρομάζει τὴ Βαλκάνια
μὲ τοῦ Βουλκὰ καὶ Γιάρο τὰντιτορπιλλοβόλα.

Βουβαίνονται κηφήνες,
ποῦ μὲ χάσις μεθοῦν,
τρίτωνες καὶ δελφίνες
τὰ παρακολουθοῦν.

Ἰδοὺ καὶ νέος Στόλος,
καὶ ὁ Πάλλης φλογοβόλος

φωνάζει σὲ καθένα μισέλληνα Μαγάρο
καὶ σ' ὅλαις τῆς μαγάραις· εἶμαι Βουλκὰν καὶ Γῆρο.

Νά! φθάνουν ἀπὸ πέτρα
καὶ σύ, φτωχὴ μητέρα,
παύεις τὸν κοπετόν.

Καὶ τῶρα σὰν ἄρκουδα
χορεύεις σὲ βελουδα
Σουλτιάνων δωρητιῶν.

Φ. — Ναί, κ' ἐγὼ σὲ βλέπω' μπρός μου, φάρε πόθων καὶ φανέ,
 ὅτ' ἀκαράβια περπατεῖς
 κ' ὁλοένα συζητεῖς
 τί κανόνι τὰ τοὺς κἀνῃ, Χόστις, Βίκερς ἢ Καρέ.

Πλὴν ἐγὼ φωνάζω πέρα :
 γὰρ αὐτὰ κάνει τὸ κατόνι,
 ποῦ τὸ ῥίχ' ἢ κατονιζέρα
 σὰν χρωσιτᾷ καὶ δὲν πληρόνει.

Τώρα βλέπω τὰ φονσώνουν τὰ πολεμικά της στέργα,
 καὶ ὄσους δόλιους ὑπαλλήλους μεταθέτουν τὰ κουβέρτα
 μετὰ τὴν τοιοῦτο πλοῦτος τοῦ Βουλκὰν τοὺς μεταφέρει
 σὲ διάφορα τῆς μέρη.

Τώρα τὸ σύμπαν πυρπολεῖς,
κανένα δὲν παρακαλεῖς,
ἀλλὰ μὲ βρόντους ἀπαντιῇς
᾽στῶν ἀλλοφυλῶν τὰς βροντὰς,
καὶ μήτ' ἔμπρὸς σ' ἀγάλματα καὶ σ' ἀνδριάντας τάφων
δείχνεις τ' ἀποτυπώματα τῶν τόσων σου κολάφων.

Π. — Ποῖον ὄνειρον πολέμου... νίκης ἄστρον ἀνατέλλει...
 τόπλοστάσιον τοῦ Σιάγερ Μάνλιχερ τουφέκῳ στέλλει
 'σ' τοῦ μεγάλου Σταγειρίτου τοὺς μαχίμους φιλοσόφους
 μὲ τὰς γλώσσας τὰς εὐστρόφους.

Σάλπιγγες ἤχουν πόλεμον, κτύποι, ποδοβολητά,
μ' ὅπλα Μάνιχεο βουχᾶται νέος θηριώδης Ἄρης,
κ' ἀπὸ τὰ νεοφερμένα περισσεύουν ἀρκετὰ
καὶ γὰρ τοὺς ἀπαλλαγέντας καὶ τοὺς κυνηγοὺς τῆς Βάσης.

Ὁ Βουδούρης ἐν τῷ μέσῳ πολεμάρχων καλλιπικῶν
στρέφει λαυρὸς πρὸς τὸν Αἴμον,
κ' ὅπλα σ' ὅλους διανέμων
ἔτε παῖδες, ξεφωνίζει, κατὰ ληστοφυγοδικῶν.

Ἐξοπλίζονται καὶ οἱ πρῶτοι κάθε νησιτικῆς ἀγέλης
καὶ ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος, ὁ καὶ πρόφῃ τῆς Πεντέλης.
Ἐξοπλίζεται καὶ ὁ κληρὸς καὶ τὸ κάθε μοναστηρίου,
πάντα νᾶχωμε πολέμους τὸ ἥ μοῖρα μας γραφίς,
καὶ ἐπὶ τέλους συλλαμβάνουν τὸν Μπουλντιώκ τὸν κακομοῖον,
ποῦ καλεῖται καὶ Σταυρέκας καὶ Κουτρόκης ἐν ταυτοῖς.

Νίκη νίκης ἀλαλάζουν με πολὺν παροξυσμὸν
καὶ προσέρχονται με κόπον καὶ ζητοῦν προβιβασμόν.
Διατάγματα πρὸς τοῦτο καταρτίζει κάθε κλάδος
κι' ἀναγράφεται σ' ἐκεῖνα πῶς ἡ νίκη κτῆται κόποις,
καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν Κορῶνα τῆς Ἑλλάδος
ἀπὸ τὰ συγγενολόγια νὰ γυρίσῃ τῆς Εὐρώπης,

γὰρ τὰ βάλλη ἰσχυροῦς τῆς, ὅπως λέει, φαρμάκῳ πικρῷ
 σὲ προβιβασμῶν χαρτὶ, *καὶ*
 τὰ σηκώνουν ὑπὸ μάλης οἱ βραβεύοντες τὰ κλέα
 καὶ τὰ τρέχουν ἄρον ἄρον εἰς τὸν Ἀντιβασιλεῖα.

Πάλιν' Στάδια κεντάζω κ' Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας,
δοῦν' ὀφρὺμιγγες Πινδάρων τοὺς ἕμμοιρον εἰς τοὺς αἶ-
᾽ Ἀθληταὶ συναμιλλῶνται μὲ Κροτωνιάτου μῦθ,
ἄλται, παλαιστοὶ, δρομεῖς.

Πλήθος ἔξωθεν συρρέει· σὴς Ἑλλάδος τὸν κλανθμῶνα,
 πάλιν Ἕλληνα φθάνει πρῶτος μέσ' ἀπὸ τὸν Μαγαθῶνα,
 πάλιν ἱαχὰ θοριάμβων καὶ τρεχάματα μεγάλα,
 καὶ ἔρχεται σὴν μνήμην δλων ἀλησμόνητος φρενύλα.

Φ.— Νάτος... ἀπέξω φθάνει
Σιμόπουλος ὁ πάνυ.

Και σὺ καλῶς μᾶς ἤλθες μέσ' ἀπὸ τὰς Εὐρώπας
 ποιὸν εἶδες, ποιὸν δὲν εἶδες; πῶς τόσον εὐσιώπας;
 Τί λέν' στοῦ Γολουχόφσκη γι' αὐτὴ τὴν Ρουμανία;
 Τί ξέρεις γιὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία;
 Ξέρω πῶς ἂν ὁ Πάλλης δὲν πέσῃ τὸν Ὀκτώβρη
 θὰ πᾶμε κατὰ κράτος, γι' ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶβρη.

Τώρα ξύπνησα και ξύπνα... φρικαλέα παραξάλλη
μου σκοτίζει το κεφάλι.

Νόμιζα με τὸ χάσις, Περικλέτο μασκαρῶ,
 πῶς σὲ κόσμους μυθικοὺς θὰ πετάξω μὲν ἁρῶ
 καὶ εἰς ἑκστάσεις παραδείσων εὐτυχίας περισσῆς,
 καὶ εἶδα πάλιν ὅσα βλέπω καὶ χωρὶς τῶ πινῶ χάσις.

Π.—Κι' ἐγὼ τὸ νόμιζα πῶς κόσμος θὰ μ' ἀφήρπαζε περὶ τοῦ
 ὅμως τίποτα δὲν εἶδα
 παρὰ μόνον τὴν πατρίδα,
 ποῦ τὴν βλέπω καὶ ξυπνός.

Φ.—Τὴν ἐπάθαμε καὶ οἱ δύο μας, Περικλέτο πατριώτη...

Π.—Δέξου τὸ λοιπὸν στηλιάοι, Φασουλῇ γασισοπότῃ.

Ἐκαὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δουλοῦν οἱ Χρυσικοπόουλοι — χρυσάφι τὸνομά των —
λαμπρὸν Παρεῖον ἔδρυσαν εἰς τὸ Κατάστημά των,
καὶ τούτου διωρίσθησαν ὡς διαρκεῖς ἐπόπται
Ἀρσάκης καὶ Χαλκορυτῆς, δαδ φημισμένοι κόπται.
Μὰ τί Παρεῖον τέλειον, λὲς κι' εἶναι στὸ Παρίσι...
χαρὰ στὸν ποῦ τὴν τέχνη των θά πᾶν νὰ γνωρίσῃ.
Ὅμως ἀκούσετε κι' ἐπὶ τοὺς ταπεινοὺς σας δούλους
αἱ σὲ τῶν συρμῶν οἱ λέοντες, καὶ μὲ βαρὺ δισάκιον
προστρέξετε ταχύποδες εἰς τοὺς Χρυσικοπούλους,
ὁδὸς Σταδίου κι' ἀπικρὺν στὸ πάλαιον Ἀρσάκειον.
Καὶ τώρα τοὺς εὐχαριστῶ γιατί μὲ λίγα λόγια
μεῦ χάρισαν ζωγραφιστὴ τὴν μούρη μου τὴν τζόγια,
ἀν' κι' εὐχαριστοῦν γὰ' μᾶς λογίζεται μεγάλη
νὰ μὴν ἀπεικονίζεται τῆς μούρης μας τὸ γάλι.

Ἡ ξακουσμένη Κατοχή τοῦ Βώκου, συμπολίται,
κατὰ μικρὰ φυλλάδια πεντάλεπτα πωλεῖται.